Οι Αυτοκτονίες, η Οικονομική Κρίση και τα Πρότυπά μας

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 9 Ιουλίου, 2012

Σκέψεις με αφορμή μια αυτοκτονία

Πριν λίγες μέρες, κάποιος γνωστός μου, αυτοκτόνησε.
Τι έκανε όμως έναν δημόσιο υπάλληλο, κάτοχο πτυχίου, με μόνιμη εργασία, παντρεμένο (χωρισμένο για την ακρίβεια) και με παιδί, να προτιμάει τον θάνατο; Σας παρακαλώ, μην βιαστείτε να απαντήσετε με τη γνωστή «καραμέλα» για την «οικονομική κρίση».
Πριν την οικονομική, έχει προηγηθεί μια άλλη κατάρρευση, η ηθική, η ψυχική, η πνευματική.

Η πορεία της ζωή του

Ο Λ. πίστεψε στο **πρότυπο** που του καλλιέργησαν οι **γονείς** του, το **σχολείο** του, η **τηλεόραση**.
Πίστεψε κατ αρχήν ότι αν περάσει στο **Πανεπιστήμιο** θα είναι πετυχημένος.
Πίστεψε ότι -σε αντίθεση με τις χειρωνακτικές εργασίες- θα μπορεί να βγάζει χρήματα **χωρίς ιδιαίτερο κόπο**.
Και αφού η **τηλεόραση** μας έπεισε ότι τα χρήματα εξασφαλίζουν την ευτυχία, όταν θα έκανε το όνειρό του πραγματικότητα και θα είχε χρήματα, δεν θα χρειαζόταν να μοχθεί κι έτσι θα ζούσε πλέον την υπόλοιπη ζωή του «**ευτυχισμένος**«!

Κι έβγαλε το **Πανεπιστήμιο**, και **διορίστηκε** στο δημόσιο (μία ακόμη εξασφάλιση σιγουριάς) και **παντρεύτηκε**, και απέκτησε και **παιδί** και **σπίτι** και **αυτοκίνητο** …
Όλα σύμφωνα με το πρότυπο που του καλλιεργήσαμε.
Μετά όμως ήρθε ο εγωισμός, συγνώμη, ο χωρισμός εννοούσα. Και βρέθηκε και πάλι, μόνος.

Αλλά έστω κι έτσι, ήταν ακόμη νέος, οπότε με την εξασφαλισμένη εργασία του στο

δημόσιο και την καλή του εμφάνιση, θα μπορούσε σχετικά εύκολα να βρει μία άλλη «σύντροφο».
Και βρήκε, και νέα όνειρα και νέες ελπίδες ευτυχίας.
Αλλά κάπου εκεί, μαζί με το **εσωτερικό κενό** έρχεται και η **οικονομική κατάρρευση**. Τη θυμάστε εκείνη την «παραβολή του ασώτου» που ακούγαμε στην εκκλησία; Γιατί όταν η μικρότερη σε ηλικία όμορφη σύντροφος βλέπει να «τελειώνουν» τα χρήματα, τότε αισθάνεται ότι «κάτι δεν πάει καλά στη σχέση» και ψάχνει βρίσκει τον επόμενο … «άντρα».
Οπότε ο πετυχημένος πτυχιούχος δημόσιος υπάλληλος μένει και πάλι, μόνος.

Μόνος …

Και τότε είναι που αναρωτιέται πάνω σε τι θεμέλια έχτισε τη ζωή του και**που πήγε η ευτυχία** που του υποσχόταν όλοι.
Και σε μια **κοινωνία** που ο καθένας επιδιώκει «**να περνάει καλά**«, σε μια κοινωνία που **οι φίλοι** όταν δεν χρησιμεύουν ως «συνοδοί» στις εξόδους υπάρχουν επειδή μπορεί να μας φανούν «χρήσιμοι».
Σε μια κοινωνία που δεν υπάρχουν πλέον συγγενείς, γείτονες, φίλοι, συχωριανοί.
Σε μια κοινωνία που όσοι μπορούν, φοράνε τη μάσκα του «πετυχημένου» και «μοστράρουν» στην ανώνυμη πόλη και οι υπόλοιποι απλά αφήνονται στην τύχη τους.
Τότε το **εσωτερικό κενό** γίνεται **δυσβάσταχτο**.

Όμως …

αν δεν άκουγε τις σειρήνες της ευδαιμονίας ..

- αν οι γονείς του τον προέτρεπαν να βγάζει με «**τον ιδρώτα του προσώπου του τον άρτον του**» (όπως μας είχε προτρέψει ο Θεός όταν μας έβγαζε από τον Παράδεισο).
- αν το σχολείο τον γέμιζε με τα **ιδανικά** της **Ορθόδοξης πίστης** και της **πατρίδας**, που έκαναν τη φυλή μας να αντέξει πολλούς αιώνες, με σκληρές δοκιμασίες και **πείνα** και **σκλαβιά**, χωρίς κανείς να αυτοκτονεί
- αν η καλοπέραση είχε αντικατασταθεί με την **εγκράτεια**, με την **άσκηση**, με τη **νηστεία**, με το αρχαιοελληνικό «**μέτρο»**
- αν ο πλούτος είχε αντικατασταθεί με την **αρετή** (τη θυμάστε εκείνη την ιστορία με τον Ηρακλή, την Αρετή και την Κακία, την διδάσκουν άραγε ακόμη στα σχολεία μας
- αν αντί για τους καραγκιόζηδες που εμφανίζονται ως σωσίες στην τηλεόραση βλέπαμε τις **αγιογραφίες** στα ταπεινά ξωκλήσια μας, τους **άγιους** της

πίστης μας και **τους εθνομάρτυρες** του έθνους μας (κάποιοι φρόντισαν να εξαφανίσουν τις εικόνες ηρώων από τις σχολικές αίθουσες και να τις αντικαταστήσουν από την «ξενοφοβία» το «ρατσισμό» και την «ανακύκλωση»!)

- αν πρότυπό μας δεν ήταν ο όμορφος και επαγγελματικά πετυχημένος «δυτικός» άνθρωπος αλλά ο **τίμιος μεροκαματιάρης**, ο άνθρωπος που είναι δίπλα στο Θεό και Αυτόν σκέφτεται, σ Αυτόν ελπίζει και Αυτόν αγαπά και υπηρετεί με τη ζωή του
- αν αντικαθιστούσαμε τη μάσκα της «επιτυχίας» με την **ταπείνωση**, με την **μετάνοια**, με την **απλότητα**
- αν ξαναγυρνούσαμε και πάλι στα **χωριά μας**, στις παραδόσεις και στις αξίες μας, αν αντικαθιστούσαμε την έξοδο στο μπαρ με μια απλή **τσικουδιά** κι ένα ντόπιο **κρασί** και τα τα ξένα αλλόκοτα ακούσματα με **νησιώτικα** τραγούδια, κρητικές **μαντινάδες** και **ηπειρώτικα μοιρολόγια**
- αν σταματούσαμε να «παρκάρουμε» τα παιδιά μας σε παιδικούς σταθμούς και στο «ίντερνετ» και **η μάννα γινόταν και πάλι μάννα** και όχι πετυχημένη επαγγελματίας

ίσως επιστρέφοντας στις ρίζες μας, βρίσκαμε πάλι το **δροσερό νερό**, που πότισε αιώνες και αιώνες και τρέχει ακόμη δίπλα σας, έτοιμο να μας ξεδιψάσει.

Δίπλα μας είναι η λύση.

Στην ενορία σου, σε ένα κοντινό μοναστήρι, στον ταπεινό λευίτη ιερέα, στην όμορφη βραδινή αγρυπνία, στο χέρσο πλέον χωράφι του πατέρα σου, στο χαμόγελο του παππού, αυτού που έκλεισες στο γηροκομείο και του παίρνεις τη σύνταξη, στο αγέννητο παιδί σου, που προτίμησες να σκοτώσεις κάνοντας αμνιοπαρακέντηση γιατί ήθελες να βεβαιωθείς ότι δεν θα είχε σύνδρομο down, αφού τότε θα κατέρρεε το δυτικό πρότυπο της «ευτυχίας σου».

Υ.Γ.: Δυστυχώς το περιστατικό της αυτοκτονίας είναι πραγματικό. Συνέβη πριν 1 εβδομάδα περίπου. Όσοι μπορείτε προσευχηθείτε να αναπαύσει ο Θεός την ψυχή του Λ.

(Αντιπαρακμή)

(Πηγή: http://istologio.org/)